

צור תעודה חתום תורה בלמדי.
הוא חותם העולם, חותם השמים והארץ. על התמורה - שכינה תחתונה. באיזה מקום התבכאה? בעולם שלה, מטטרו"ן, וישנה, שם היא משתנה. ואדם שנאמר בו (שם מוד) כתפארת אדם לשכת בית, (איוב יד) משנה פניו ותשלחהו.

ורבן דא אוקמוה מארי מתניתין, לא כשאני נכתב אני נקרא, בעולם הזה נכתב יהוה, ונקרא אדנ"י. והרי כתוב (מלאכי א) אני ה' לא שנית. בכתיבה לא משתנה, אבל בקריאה משתנה. שפתיכה שהוא מקומו, לא משתנה. בקריאה שהיא מחוץ למקומו, משתנה. (שמות כג) השמר מפניו ושמע בקלו אל תמר בו. משום ששפחה שלו אדנ"י, שמה פשם המלכה, והקדוש ברוך הוא בו משתנה, משום שהוא נער. בו סוד (רחם) (איוב לג) ישוב לימי עלומיו.

אבר שכינה אצל הקדוש ברוך הוא לא משתנה, וקודשא ברוך הוא לגבה לא אשתני, הדיא הוא דכתיב, (מלאכי ג) אני יי' לא שנית, אני, שכינתא. יי', עמודא דאמצעיתא. שלף איש נעלו, דא סנדלפון, סנדל איהו לגבי קדשא ברוך הוא, ונעל לגבי שכינתא. אבל תפארת, דכליל שית ספירן, איהו גופא ליהו"ה. ומלכות, גופא לשכינתא, דאיהו אדני.

ונגשה יבמתו אליו לעיני הזקנים וחלצה נעלו מעל רגלו וגו'. (דברים כה) פקודא דא, לחלוץ. והאי איהו חליצת רוחא מההוא גופא, דבעי לאנהגא עמיה פאח, וההוא קשירא דאחיה דעם אחיה מתיר מגיה, וההוא רוחא אזיל נע ונד, עד דאשפח פרוקא. הדיא הוא דכתיב, (ויקרא כה) או דודו או

בלמודי. איהו חותם דעלמא, חותם דשמיא וארעא. על התמורה, שכינתא תתאה. באן אתר אתטמרת. בעולימא דילה, מטטרו"ן, וישנה תמן, איהי משנה. ואדם דאתמר ביה (ישעיה מוד) כתפארת אדם לשכת בית, (איוב יד) משנה פניו ותשלחהו.

ורבין דא אוקמוה מארי מתניתין, לא כשאני נכתב אני נקרא, בעולם הזה נכתב יהוה, ונקרא אדנ"י. והא כתיב (מלאכי ג) אני יי' לא שנית. בפתיכה לא אשתני, אבל בקריאה אשתני. דכתיבה דאיהו אתריה, לא אשתני. בקריאה דאיהי לבר מאתריה, אשתני. (שמות כג) השמר מפניו ושמע בקולו אל תמר בו. בגין דשפחה דיליה אדנ"י, שמה פשם מטרוניתא. וקודשא ברוך הוא ביה אשתני, בגין דאיהו נער. ביה רזא (רוחא) (איוב לג) ישוב לימי עלומיו.

אבר שכינתא אצל קדשא ברוך הוא לא משתנית, וקודשא ברוך הוא לגבה לא אשתני, הדיא הוא דכתיב, (מלאכי ג) אני יי' לא שנית, אני, שכינתא. יי', עמודא דאמצעיתא. שלף איש נעלו, דא סנדלפון, סנדל איהו לגבי קדשא ברוך הוא, ונעל לגבי שכינתא. אבל תפארת, דכליל שית ספירן, איהו גופא ליהו"ה. ומלכות, גופא לשכינתא, דאיהו אדני.

ונגשה יבמתו אליו לעיני הזקנים וחלצה נעלו מעל רגלו וגו'. (דברים כה) פקודא דא, לחלוץ. והאי איהו חליצת רוחא מההוא גופא, דבעי לאנהגא עמיה פאח, וההוא קשירא דאחיה דעם אחיה מתיר מגיה, וההוא רוחא אזיל נע ונד, עד דאשפח פרוקא. הדיא הוא דכתיב, (ויקרא כה) או דודו או